

Přátelské setkání na parníku II.,

aneb jak jsme přijeli zmoknout do Prahy

Ve středu 21. června, za krásného slunného dne, jsem s partnerkou a kolegou Pavlem vyrazil ku Praze s očekávaným cílem „Vyhlídkové plavby po Vltavě“. V autě bylo během krátké chvíle k zalknutí, proto přišla vhod vymoženost moderních automobilů klimatizace. Vzpomněl jsem si, jaké to asi mívali naši rodičové, když jezdívali v embéčkách k Balatonu. No, musel to být očištec. Naštěstí Praha není tak daleko, a tak jsme za necelou hodinku a půl parkovali na malém parkovišti nedaleko přístaviště Na Františku. Plánovanou časovou rezervu do vyplutí parníku jsme si krátili procházkou po Náplavce. Nebe se najednou zatáhlo, tak jsme se raději obrátili a svižným krokem se začali přibližovat ke kotvišti „našeho“ parníku. Co vám budu povídat, netrvalo dlouho a spustil se prudký liják. Při následném úprku jsme po několika metrech vzali zavděk malým výklenkem v opěrné zdi Náplavky, kde se nás v tu chvíli natlačilo asi deset. Čas nelítostně plynul a doba vyplutí parníku se rychle přibližovala. Proto jsme si v jednu chvíli, když se nám zdálo, že intenzita deště značně polevila řekli: „teď nebo nikdy“ a vyběhli jsme na posledních asi 100 m k parníku. I tak jsme doběhli značně promočení. Jaké bylo po nalodění naše překvapení, když jsme zjistili, že jsme nepřijeli do Prahy zmoknout sami. Na lodi jsme se potkali s dalšími členy naší IPA, Honzou, Ludvíkem a jejich partnerkami. Bylo nás „sedm statečných“. Usadili jsme se k volnému stolečku a najednou už jsme pluli. Nejsem rodilý Pražan, tak nedokáži zasvěceně hovořit o všech pamětihodnostech, kolem kterých jsme proplouvali. A že jich nebylo málo, jsme se vzápětí dozvěděli od vedoucího pořadatelské IPA územní skupiny při Policejní akademii Jiřího Grolmuse, se kterým jsme se osobně pozdravili a při tom vyslechli jeho poutavý výklad o některých zajímavostech kolem nás. Jen namátkou zmíním ty nejvíce viditelné pamětihodnosti, jako například Národní divadlo, Vyšehrad, Karlův most a v dále Pražský hrad. Tedy Karlův most jsme raději podpluli, jinak bychom se dál nedostali. I matka příroda se nad námi nakonec smílovala a část plavby jsme si mohli užít i na horní nekryté palubě, kde bylo pořízeno také společné foto. Závěrem nesmím zapomenout zmínit perfektní obsluhu personálu lodi Czechie a skvěle připravený raut. Tři hodiny na lodi utekly jako voda a nám nezbývalo nic víc, než se vydat na zpáteční cestu k domovu.

Z prožitku sepsal Vítězslav Šmídl

